

[Iver Poulsen.]

ninger, der kan komme, men at vi har måttet gå lånevejen i den grad, som sket er. Finansministeren indrømmede i formiddags, at en øget opsparing er nødvendig, men den kommer ikke i gang, før den får tålelige vilkår og muligheder for at konkurrere med forbruget, og til tålelige vilkår hører også en politik, der ikke underminerer og udhuler værdien af det opsparede, og det vil sige det modsatte af den inflationsfremmende politik, som regeringen øjensynlig med hensigt har ført.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. K. B. Andersen, påviste, at alt var steget: produktion, beskæftigelse og forbrug, og han understregede, at også opsparing er steget meget stærkt; og det er rigtigt nok, men der er bare det at sige til det, at opsparingen langt fra er steget tilstrækkeligt, og den er slet ikke steget tilstrækkeligt i forhold til de andre faktorer, som den ærede ordfører nævnte, men opsparingen sækker agterud, og det vil den blive ved med, indtil man fører en skattepolitik, som giver opsparingen tålelige vilkår, for det er ikke tilfældet i dag.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet lovede også, at boligproblemet ville blive løst efter valget, og den højtærede statsminister efterlyste et forslag til løsning af dette problem. Vi har anvist vejen. Problemet løses kun gennem indførelse af fri konkurrence på boligmarkedet, og det forudsætter tre ting. Før det første: tilstrækkelig mange byggemodne grunde, og for det andet: ingen restriktioner i boligbyggeriet, og for det tredje: en gradvis afvikling af lejerestriktionerne, som jeg omtalte det nærmere i går; jeg omtalte også, at vi får stadig stigende tilslutning ude i vælgerbefolkningen fra alle kredse i den betragtning. Men så enkelt er det, og kun denne fremgangsmåde kan skabe normale forhold på boligområdet med tilstrækkelig mange boliger til en anstændig pris for enhver indtægt. Vi overlader naturligvis gerne dette forslag til den højtærede statsminister.

Vi har under denne afslutningsdebat hørt mange spådomme om den kommende regerings sammensætning. Vi har hørt varme frierier fra det ene parti til det

andet, og vi har hørt knibske afslag på disse frierier. Men alt dette hører jo med til forspillet i en valgkamp, om hvis udfald vi ikke skal spå. Vi sælger ikke skindet, før bjørnen er skudt. Dog vil jeg gerne sige, at de uafhængige selvfølgelig vil støtte en borgerlig regering, der fører en saglig, borgerlig politik. Vi overlader trøstigt til vælgerne at bedømme vor indsats og vor politik. Vi har efter bedste evne bestræbt os for at føre de saglige argumenter frem og lægger gerne denne politik frem til vælgernes dom den 22. september.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Den debat, der nu — så vidt jeg kan fornemme stemningen her i salen — er ved at rinde ud, giver mig ikke anledning til så forfærdelig mange bemærkninger. Jeg ønsker at henvise til mit indlæg i morges og vil på de væsentlige punkter kunne opretholde de synspunkter, jeg dér fremsatte.

Det er klart, at der har været en fortsat debat om boligproblemerne, og jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Møller har ganske ret i at antage, at denne debat utvivlsomt vil blive fortsat på alle landets vælgermøder indtil den 22. september, og at det vil komme til at svirre vælgerne om ørerne med statistik og forskellig udlægning af, hvorledes udviklingen har været.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde om regeringens nye linjer i boligpolitikken, at det jo i og for sig kun var udskiftning af ét sæt restriktioner med et andet sæt restriktioner, og han tilføjede oven i købet: udskiftning med et nyt sæt restriktioner uden perspektiv. Det er dette sidste, jeg ikke kan anerkende. Jeg må selvfølgelig erkende, at når man går ind i et alvorligt arbejde for at afvikle restriktionerne for boligbyggeriet, må det, sådan som forholdene er, ske gradvis. Man vil ikke kunne fjerne alle restriktioner med et pennestrøg, men man vil gradvis kunne fjerne dem, og derfor vil man måske nok kunne sige, at nye sæt restriktioner er sat i stedet for dem, der er ophævet. Jeg kan dog ikke gå med til, at de nye linjer i boligpolitikken er uden perspektiv. Jeg synes, de har perspektiv både på kort og på lang sigt. På kort sigt derved, at man siger, at når vi gradvis må hæve restriktionerne, skal vi begynde fra bun-